

- [Om LitteraturNu](#)
- [Redaktion & Skribenter](#)
- [Kontakt](#)

Søg Search

- [Anmeldelser »](#)
- [Artikler »](#)
- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Milde dage før den gode nat – Knud Sørensen MERE ENDNU

Af

[Victor Ovesen](#)

– 9. oktober 2015 Arkiveret i: [Anmeldelser](#), [Digte](#), [Skønlitteratur](#)

Man aner dødeligheden i Knud Sørensen nye digtsamling, MERE ENDNU, hvor naturen og poesien har fælles åndedrag. Den metafysiske udveksling er sobert iscenesat og måske lige midtersøgende nok.

Citat

BLÆSTEN

har bidt et hul
i den grå klit derovre
og er fløjet videre
med det sand den spredte
over den tilgrænsende mark.
Herfra

ser det dog ud
som er det klitten
der åbner en grådig mund
for at opsluge den naturelsker
der nærmer sig kanten
og netop nu
lægger nakken tilbage
for at hælde
en håndfuld små sorte revling
ned i sin mund.
Måske
burde jeg selv
gå derover.

Hvad kunne være mere tilforladeligt end beskrivelser af naturen? Billeder af strand og marktræ, hæk og bæk. Hvad kommer det os ved i dag?

I virkeligheden er det at male eller skrive naturen frem et spørgsmål om at afbilde sit eget blik. Et sansearbejde, en fænomenologisk disciplin, der kan rumme filosofiske og politiske betragtninger. Ikke mindst er det at æstetisere over naturen også at konfronteres med sig selv.

Det er i høj grad tilfældet i veteranen Knud Sørensen (f. 1928) nye digtsamling MERE ENDNU. Motivet er den danske natur, og årstidernes gang hen over den. Men landskabet er langt fra stillestående. Vi kan ane vilde kræfter på spil, digteren installerer metaforiske hænder, hvor han kan komme til det. Der er fodspor, vinger og munde, kort sagt en handlende krop, der viser sig alle vegne.

Lige umiddelbart lyder det måske religiøst. Og det kunne det havde været, hvis brikkerne lå anderledes. Men den eksistentielle søgen, der foregår i MERE ENDNU tager udgangspunkt i sproget som materiale – hvis der er en gud her, er det så at sige metaforen, der er den.

For der foregår en kommunikation her, mellem jeg'et og naturen, med poesien som nødvendig mellemmand. Poetiseringerne af naturen er nemlig en slags forsoningsmekanisme – som når en høj sommerson optegner et skyfrit landskab med knivskarpe skygger, og digteren i spændet mellem *lige nu* og *for evigt*, sukkende reflekterer:

Bliv en
bedre
leder

Den bedste
udgave af dig
selv skal have
fat i dine indre
værdier

Fakta

- Forfatter: Knud Sørensen
- Titel: MERE ENDNU
- Sider: 64
- Pris: kr. 118,-
- Forlag: Gyldendal
- ISBN: 9788702180053

[Køb bogen hos SAXO.com](#)

Tidligere udgivelser

- KUN SLUTNINGEN MANGLER (2008)
- OM VINTEREN HÆNGER JEG FUR OP PÅ VÆGGEN (1980)
- DEN RØDE KAFFEKANDE (1965)

Billeder

-Måske/ har jeg alderen til/ at give min skygge frihed/ og lade den vandre ind i landskabet/ og bosætte sig/ midt i evigheden

Nu behøver alt jo ikke at være højkant weltschmerz. Alligevel vil jeg sige, at de risikerer at slå en harmløs hyggeløje på sig selv, disse digte, når de er mest ivrige efter at finde harmoni:

-På en dag som denne/ er træerne på knus med solen/ og solen er jo også den/ der kan varme det grønne frem/ så træerne/ også i år/ kan komme i vækst

Men man må alligevel lade sig charmere af den vemodige humor, der er i digtsamlingen. Når digteren leder efter sine briller på marken, men går forgæves fordi 'lyngen sletter alle spor'. Eller når 'Blicher låner [jeg]et/ sine øjne' så det sansede og det skrevne landskab flyder sammen – og digteren blidt forsikrer fuglene om, at de dog er i sikkerhed fra Blichers jagtgevær.

Allerbedst er det når jeg'et, som i citatet øverst, stiller sig spørgende i sin aflæsning af landskabet. I denne poetisering er der en undren over kræfternes spil. Hvad der æder hvad, er ikke tydeligt for digteren – og det er andet og mere end harmoni, der drager ham mod dette dunkle billede.

Døden er lettere at acceptere, hvis vi kan forstå den som en genforening med den stoflige verden. MERE ENDNU handler om den accept, og vigtigst af alt om poesien som den transcenderende kraft, der er genforeningens bindemiddel.

Muldjorden accepterer os alle, uanset om vi dør *kicking and screaming* eller går i jorden fredeligt. Cellerne læser ikke digte. Derfor er det ikke harmonien i det hinsides, der er interessant, men livet på tærsklen til det. Som den rolige sitren der mesterligt indkapsler samlingens sidste digt:

-(...)/ og nu er jeg et sted/ mellem to virkeligheder/ én/ hvor jeg er omgivet af ansigter/ som jeg ved jeg burde kende/ og én/ hvor navne jeg kender/ vandrer navnløse rundt// men endnu/ når jeg ser mig i spejlet/ kan jeg dog glad sige:/ Ham dér/ det er jo mig.

Synes godt om En person synes godt om dette. [Opret en profil](#) for at se, hvad dine venner synes godt om.

- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Copyright 2015 · LitteraturNu · All Rights Reserved

u

Nyeste anmeldelser i kategorierne [Digte](#),

- [Hvor mange måder er der at lide på? – Anders Abildgaard IBIS](#) · 22-06-2016
- [Biologisk ubalance – Glenn Christian VIBRIO](#) · 13-06-2016
- [Udvidet åbningstid – Peter Laugesen BREV TIL EN MALER](#) · 06-06-2016
- [Digteren som linjedanser – Pejk Malinovski DIGTERNE](#) · 20-05-2016
- [Industriel Iliade – Emil Bønnelycke SPARTANERNE + BERLIN + ROSA LUXEMBURG](#) · 17-05-2016

Læs også

- [Når billedet stjæler billedet – APPARATUR #24](#) · 21-05-2012

Tags: [Knud Sørensen](#), [Mere Endnu](#), [Naturdigtning](#)

Om Victor Ovesen

Victor er Cand.mag i Litteraturhistorie, med speciale i blandt andet naturdigtning. Født i Aalborg i 1987, og serielt ulykkeligt forelsket i guitarer han ikke har råd til.

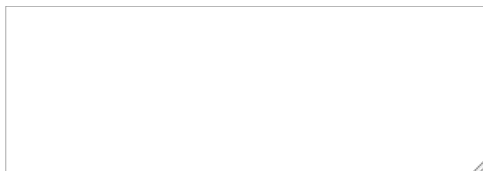
[Skriv til Victor](#)

Ingen kommentarer

Vær den første til at kommentere på denne artikel!

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive offentliggjort. Krævede felter er markeret med *

Navn *

E-mail *

Websted

☐ Ja, I må gerne sende mig nyhedsbrevet